

Ara és l'hora

Tornem a estar en campanya. Hi ha la dels que continuen amenaçant des de les tribunes per obstruir les urnes, la democràcia i la sobirania catalana. Hi ha la del bloc favorable a la consulta, procurant assegurar-li les màximes garanties formals democràtiques –les altres ja les té–. I també hi ha la campanya cívica unitària del sobiranisme popular, posada en marxa per l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural, per acabar d'incorporar tota la ciutadania al debat sobre el futur del país. “Ara és l'hora”.

Altra vegada una munió de gent es mostra disposada a cooperar per servir una il·lusió compartida. Generosament, persistentment, respectuosament. Fa molts mesos que la política catalana s'ha accelerat; encara que de vegades ens sembli que l'excés d'escrúpols de procediment la fan massa lenta. Tenim urgències, problemes molt greus i adversaris temibles. Però també tenim esperança, ambició i confiança en les pròpies forces. D'allargar l'espera no n'obtidrem cap avantatge. Per això tenim tanta pressa i la convicció que cap altre moment serà millor que aquest. Per fer el que la majoria trobi convenient i decideixi, cap altre període serà necessàriament millor que ara mateix.

Fins al 9 de novembre, haurem d'aguantar pacients la prepotència del l'Estat i els seus aparells; els seus comentaris i la seva sacralització d'un dret i una legalitat convertits en cobertura principal d'una dominació social i nacional insuportables. D'altra banda, haurem de fer confiança als representants polítics que van saber pactar i comprometre's per fixar el 9-N com el punt

d'inflexió en l'exercici de la capacitat de decidir de la ciutadania. Caldrà donar suport i mantenir-se a l'aguait. I també caldrà estar disposats, especialment aquestes setmanes, a fer valer les conviccions majoritàries que ja s'han expressat reiteradament al carrer. Per si cal tornar-hi. Tantes vegades com calgui.

O per si algú pretén ignorar-les o menystenir-les. La mobilització ciutadana ha estat, des del començament, la principal garantia i motor del procés; i encara ho és.

La campanya més determinant és que la gent ens adrecem els uns als altres. Es parlar, és interpel·lar-nos, és explicar-nos, és intercanviar raons, és exposar dubtes i temors, és desfer malentesos, és estrènyer lligams, és teixir relacions i compli-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Per encarar la consulta cal parlar, intercanviar raons, desfer malentesos, teixir relacions

citats, és escoltar-se i voler conèixer els altres. Ara és l'hora. La cosa no va de màrqueting electoral. No és una campanya política convencional. No és una batalla de sigles i marques, un festival de cartells retocats de líders que somriuen, d'assessors que prediquen joc ras i puntada de peu al baix ventre, de

programes improvisats, de discursos reiteratius o de debats televisius encarcerats. No és els uns contra els altres, sinó amb els altres. La campanya per fer efectiva la convocatòria del 9 de novembre, i per assolir una participació alta i un resultat afirmatiu (sí-sí) molt majoritari, no es proposa decantaments de posició transitoris o efímers. Busca com moure les consciències i guanyar les voluntats. Porta per porta.

No és una campanya d'estímul o d'orientació del consum. És una mobilització de desenes de milers de persones que s'adrecen a unes altres desenes de milers de persones per compartir preocupacions, incerteses i aspiracions. És un esforç colossal per acabar de girar els paràmetres d'un sentit comú massa acoquinat i fer-lo transitar de la vella normalitat mental, passiva i resignada, al dinamisme, el joc viu, el desacomplexament i la determinació política que correspon a la nova hegemonia social en construcció. És una intervenció política per sacsejar les velles concepcions que ens han tenallat fins a fer-nos renunciar a la veu i al protagonisme. És reparar l'alarma pública que ens ha de poder despertar per posar en marxa els canvis necessaris.

La confrontació ideològica i el debat públic estan servits. Informem-nos, posem en dubte, intercanviem arguments, disposem-nos a pensar amb els altres. Si ho fem, la consulta més social, la del carrer, la que interroga la consciència col·lectiva cada dia, estarà guanyada. I, de retop, l'altra també. No es tracta d'aconseguir només els vots d'un dia, sinó de provocar l'extensió d'una manera de veure la realitat que ens mogui i ens esperoni; que ens faci responsables i ens reveli la condició irrenunciable de dones i homes de la República, amb tots els atributs. Per desempal·lar-nos junts de les pors i ser capaçs d'actuar com a ciutadans madurs i lliures, disposats a participar activament en l'adopció democràtica de decisions transcendents i a prendre les regnes del país. Ara ja és l'hora.

